

ביותר לבצע בו את עבודת חיינו - תיקון מידותינו - הוא כלי עשיית החסד. כי אז היינו רודפים ומנסים בכל דרך להשיג עוד מעשה חסד, עוד הוספת טוב, עוד הענקה לזולת - במטרה לנצח את אותו יצר עתיק שמלווה אותנו במסירות מרגע בואנו לעולם.

מזה ח"י שנים, מאז הוקם מפעל הגמ"ח המרכזי, שהמטרה הזו מתקיימת. המצטרפים לגמ"ח מרבים טוב, מעניקים לעצמם את האפשרות להתחבר למידת החסד, להפוך אותה לחלק מהם. זהו הערך המוסף שיש לכל מי שמצטרף אל תכנית הגמ"ח, מעבר לתועלת הברורה מאליו.

אולי, במידה מסוימת, זהו תיקון לקלקול המידה הרעה של דיבורי לשון הרע ורכילות, בהם, כאמור, יוצקים את הרע בעצם הדיבורים, שבסופו של דבר משפיעים ועולים אל פני השטח וגורמים לצרעת. כאשר משקיעים בחסד, מתאמצים בעשיית טוב, ומתחברים למעשה חסד עולמי, אנו בעצם עושים את אותו הדבר רק להיפך: הכסף שלנו נכנס לקרן הקיימת, אבל בעקיפין - הוא גם פועל ויוצר מעגלים רחבים של חסד שאלפים ורבבות נהנים ממנו. וכל זה נזקף לזכותנו.

כך נבנה עולם של חסד.

”

**צריך שתתבונן
ותבחין ענין הלשון,
אשר כל עניני האדם
- לרעה ולטובה -
תלוי בה**

(ארחות צדיקים
שער לשון הרע)

”

איש את רעהו

מכתבים למערכת

דיוור בר השגה

שלום וברכה. ראשית אודה על עלון נפלא כמידי שבוע, על אפשרות לתת במה לתגובות, אני חושב שכשיש מקום להתבטאות זה נותן מקום להוצאות רגשות מעורבים, בפרט בתחום שעומד על סדר יומי של הציבור שלנו.

כבר תקופה שאני רוצה להגיב, אך לא עלתה באפשרותי, ואתייחס לתגובה שנכתבה בעילום שם בעלון חג הפסח.

אין ספק שאנחנו צריכים לחיות באמונה ובביטחון שהכל מלמעלה, ובדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. אבל, ופה יש אבל גדול, דווקא מהציבור הליטאי שגם אנכי נמנה אתו, היה מתבקש שירימו את הכפפה. מדוע רק האוכלוסייה החסידית לכל גווינה ויחד עם אדמו"ריה הרימה את הכפפה הן בדיוור והן בעניין הכספים לחתונות, בצורה מאורגנת ומסודרת, עם החלטה אחידה לכל בעל משפחה, אך בציבור הליטאי המצב שונה לחלוטין? דווקא מהם היה מצופה שיעשו לדבר סוף. נכון שכתוב שאדם צריך לשלם ממון בשביל להשיא בתו, אבל במצבנו שהיוקר יאמיר, ואינו דומה תשפ"א לתשע"ה, צריך לקום ולעשות מעשה, לפתוח שכונות וקהילות ברחבי הארץ ולהציב רף בסדר עלויות של החתונה.

צריכה להיות לכך דרישה אחידה בכל הציבור הליטאי, וזה צריך להגיע מראשיה דורשיה וחכמיה. מי כמוכם הגמ"ח המרכזי כגוף תומך ומסייע לכלל הציבור, יודע מה עומד מאחורי אלפי משפחות שמחתנות ילדים. יש צורך גדול ועצום בשינוי התפיסתי הזה! במסגרת תפקידי כתומך בכלכלת משפחות, נחשפתי למאות הורים שאין להם לחם וחלב, כי התחייבו לילדיהם מאות אלפי שקלים, ומתביישים לומר אין לי, כי לא יקחו את בתם. וכי הבנות לא מספיק טובות ואיכותיות מצד עצמן?!

ולכן צריך לשנות את התפיסה ואת הגישה, ורק כך נוכל לחתן בצורה מכובדת ללא בושה וחרפה, מה יגידו ומה יאמרו כשנשלם מעט על ילדינו. אתם כגוף מוכר ואהוד בציבור - יכולים להביא את השינוי!

אם מוסיפים את תגובתי - שיהיה בעילום שם, תודה

השאלה הגדולה, מה עושים עם 200 אלף ש"ח, היא שאלה שאנחנו המצאנו.

כל אחד יכול לשאול את שכנו החסידי, ויקבל תשובה ברורה, שקושיא מעיקרא ליתא. ואם ירצה, ישאל את שכנו הספרדי על 100 אלף ש"ח ופחות... והתשובה תהיה בפשיטות גמורה. ומעניין, שרובם גרים אתנו, ולא בפריפריה!

ח. שולביץ

לגבי מי ששאל איך יחתן את הבת שלו ב250000 דולר

אם גדולי הדור כבר אמרו (וכפי שהבאתם במדור עצמו) שאין מקום לתופעה של נתינה של ההורים מעבר ליכולותיהם, מדוע אין את זה בפועל? לאחרונה התפרסם בעלון מכתב מאחד המעיד על עצמו כשייד לקהילה החסידית, ומספר על מצב שונה של התחייבויות נמוכות שאפשר לעמוד בהם, כאשר למרות זאת רבים רבים מהחתנים ממשיכים להיות שקועים בלימוד, ספונים בעולמה של תורה.

אולי באמת הגיע הזמן שיהיה כך גם אצל הליטאים. כ"כ נכון!

רחל

למכתבים ותגובות לחצו כאן

או בדוא"ל: 6428158@gmail.com / Alon@hagmach.org.il